



Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

19. ožujka 2020.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Politika azila – Zajednički postupci za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite – Direktiva 2013/32/EU – Zahtjev za međunarodnu zaštitu – Članak 33. stavak 2. – Razlozi za nedopuštenost – Nacionalni propis koji predviđa nedopuštenost zahtjeva ako je podnositelj zahtjeva došao u predmetnu državu članicu preko države u kojoj nije izložen progonu ili opasnosti od teške štete ili ako ta država dodjeljuje dostatnu zaštitu – Članak 46. – Pravo na učinkovit pravni lijek – Sudski nadzor nad upravnim odlukama o nedopuštenosti zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Osmodnevni rok za odlučivanje – Članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima”

U predmetu C-564/18,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Upravni i radni sud u Budimpešti, Mađarska), odlukom od 21. kolovoza 2018., koju je Sud zaprimio 7. rujna 2018., u postupku

LH

protiv

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: J.-C. Bonichot, predsjednik vijeća, R. Silva de Lapuerta (izvjestiteljica), potpredsjednica Suda, M. Safjan, L. Bay Larsen i C. Toader, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: I. Illéssy, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 11. rujna 2019.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za osobu LH, T. Á. Kovács i B. Pohárnok, *ügyvédek*,
- za mađarsku vladu, u početku M. Z. Fehér, G. Tornyai i M. M. Tátrai, a zatim M. Z. Fehér i M. M. Tátrai, u svojstvu agenata,
- za njemačku vladu, u početku T. Henze i R. Kanitz, a zatim R. Kanitz, u svojstvu agenata,
- za francusku vladu, D. Colas, D. Dubois i E. de Moustier, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: mađarski

– za Europsku komisiju, M. Condou-Durande, A. Tokár i J. Tomkin, u svojstvu agenata, saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 5. prosinca 2019., donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 33. i članka 46. stavka 3. Direktive 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite (SL 2013., L 180, str. 60.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249. i ispravak SL 2020., L 76, str. 38.) kao i članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između osobe LH i Bevándorlási és Menekültügyi Hivatala (Ured za imigraciju i azil, Mađarska), nakon odluke potonjeg kojom je zahtjev te osobe za međunarodnu zaštitu odbačen kao nedopušten, bez ispitivanja merituma, i kojom je naloženo njezino protjerivanje uz zabranu ulaska i boravka u trajanju od dvije godine.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 U uvodnim izjavama 11., 12., 18., 43., 44., 50., 56. i 60. Direktive 2013/32 navedeno je:
 - „(11) Radi osiguravanja obuhvatnog i učinkovitog ocjenjivanja potreba za međunarodnom zaštitom podnositelja zahtjeva za potrebe Direktive 2011/95/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljana trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni statusa izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te sadržaj odobrene zaštite [(SL 2011., L 337, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 13., str. 248. i ispravak SL 2020., L 76, str. 37.)], okvir Unije o postupcima priznavanja i ukidanja međunarodne zaštite treba se temeljiti na konceptu jedinstvenog postupka.
 - (12) Glavni je cilj ove Direktive daljnji razvoj standarda za postupke u državama članicama za priznavanje i ukidanje međunarodne zaštite s ciljem uspostave zajedničkog postupka azila u Uniji.
- [...]
- (18) U interesu je država članica i podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu da se odluke o zahtjevima za međunarodnu zaštitu donose što prije, ne dovodeći u pitanje valjanost i sustavnost razmat[r]anja koje se provodi.
- [...]
- (43) Države članice trebaju sadržajno razmatrati sve zahtjeve tj. ocijeniti ispunjava li konkretni podnositelj zahtjeva uvjete za međunarodnu zaštitu u skladu s Direktivom 2011/95/EU, osim ako ova Direktiva ne određuje drukčije, posebno ako se može opravdano sumnjati da bi druga zemlja mogla obaviti razmatranje ili pružiti dostatnu zaštitu. [...]

(44) Države članice ne bi trebale biti obvez[a]ne sadržajno ocjenjivati zahtjev za međunarodnu zaštitu ako je opravdano sumnjati da će podnositelj zahtjeva zbog dovoljne povezanosti s trećom zemljom, kako je definirana nacionalnim pravom, potražiti zaštitu u toj trećoj zemlji te ako postoje razlozi da se smatra kako će podnositelj zahtjeva biti prihvaćen ili ponovno prihvaćen u trećoj zemlji. Države članice na tom temelju postupaju samo ako bi taj konkretni podnositelj zahtjeva u određenoj trećoj zemlji bio siguran. S ciljem izbjegavanja sekundarnog kretanja podnositelja zahtjeva potrebno je utvrditi zajednička načela da države članice razmatraju ili određuju treće zemlje kao sigurne.

[...]

(50) U skladu s temeljnim načelom prava Unije da se na odluke u vezi zahtjeva za međunarodnu zaštitu [...] može primijeniti učinkovit pravni lijek pred sudom. [U skladu s temeljnim načelom prava Unije, na odluke u vezi sa zahtjevom za međunarodnu zaštitu može se primijeniti učinkovit pravni lijek pred sudom.]

[...]

(56) Budući da cilj ove Direktive, posebno utvrđivanje zajedničkih postupaka za priznavanje i ukidanje međunarodne zaštite [...]

[...]

(60) Ova Direktiva poštuje temeljna prava i načela priznata Poveljom. Posebno, ova Direktiva teži osigurati puno poštivanje ljudskog dostojanstva i promicati primjenu članka 1., 4., 18., 19., 21., 23., 24. i 47. Povelje, te se u skladu s t[i]me treba provoditi.”

4 Članak 1. Direktive 2013/32 predviđa:

„Svrha je ove Direktive uspostava zajedničkih postupaka za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite u skladu s Direktiv[om] 2011/95/EU.”

5 Pod naslovom „Jamstva za podnositelje zahtjeva”, članak 12. Direktive 2013/32 navodi:

„1. U pogledu postupaka iz poglavlja III., države članice osiguravaju da svi podnositelji zahtjeva uživaju sljedeća jamstva:

[...]

(b) prema potrebi im se omogućuje tumač za iznošenje predmeta pred nadležnim tijelima [...]

(c) [...] mogućnost komuniciranja s [Visokim povjerenikom Ujedinjenih naroda za izbjeglice (UNHCR)] ili s bilo kojom drugom organizacijom koja osigurava pravno savjetovanje ili drugo savjetovanje [...]

(d) njima samima te, ako je potrebno, njihovim pravnim ili drugim savjetnicima u skladu s člankom 23. stavkom 1., dozvoljava se pristup informacijama iz članka 10. stavka 3. točke (b), te informacijama koj[e] daju stručnjaci iz članka 10. stavka 3. točke (d) [...]

(e) tijelo odlučivanja im u razumnom roku daje obavijest o odluci povodom njihovog zahtjeva. [...]

[...]

2. U pogledu postupaka iz poglavlja V., države članice osiguravaju da svi podnositelji zahtjeva uživaju jamstva koja su jednaka onima iz stavka 1. točaka od (b) do (e).”

6 Člankom 20. stavkom 1. te direktive propisuje se:

„Države članice podnositeljima zahtjeva osiguravaju besplatnu pravnu pomoć i zastupanje u žalbenim postupcima iz poglavlja V. [...]”

7 Članak 22. navedene direktive podnositeljima zahtjeva za međunarodnu zaštitu priznaje pravo na pravnu pomoć i zastupanje u svim fazama postupka.

8 Članak 24. te direktive, naslovljen „Podnositelji zahtjeva koji trebaju posebna postupovna jamstva”, u stavku 3. predviđa:

„Države članice osiguravaju da se podnositeljima zahtjeva za koje je utvrđeno da su podnositelji zahtjeva koji trebaju posebna postupovna jamstva, pruži odgovarajuća pomoć kako bi ostvarili prava i ispunjavali obveze iz ove Direktive tijekom cijelog postupka za azil.

[...]”

9 Članak 25. Direktive 2013/32 odnosi se na jamstva za maloljetnike bez pratnje.

10 Članak 31. te direktive, naslovljen „Postupak razmatranja”, koji se nalazi na početku poglavlja III., naslovljenog „Prvostupanjski postupci”, u stavku 2. predviđa:

„Države članice osiguravaju da se postupak razmatra[nja] što prije zaključi ne dovodeći u pitanje odgovarajuće i cjelovito razmatranje.”

11 U skladu s člankom 33. te direktive:

„1. Osim slučajeva u kojima se zahtjev ne razmatra u skladu s Uredbom (EU) br. 604/2013 [Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108. i ispravak SL 2017., L 49, str. 50.)] od država članica se ne zahtijeva da razmatraju ispunjava li podnositelj zahtjeva uvjete za međunarodnu zaštitu u skladu s Direktivom 2011/95/EU ako se zahtjev smatra nedopuštenim u skladu s ov[i]m člank[om].

2. Države članice mogu smatrati zahtjev za međunarodnu zaštitu nedopuštenim samo ako:

(a) je druga država članica priznala međunarodnu zaštitu;

(b) se zemlja koja nije država članica smatra prvom zemljom azila podnositelja zahtjeva, u skladu s član[kom] 35.;

(c) se država koja nije država članica smatra sigurnom trećom zemljom za podnositelja zahtjeva, u skladu s člank[om] 38.;

(d) je zahtjev naknadni zahtjev, pri čemu ne postoje elementi ili utvrđenja u vezi razmatranja je li podnositelj zahtjeva koji ispunjava uvjete kao ovlaštenik međunarodne zaštite na temelju Direktive 2011/95/EU naveo ili podnio te nove elemente ili utvrđenja [u kojemu se ne pojavljuju ili

podnositelj zahtjeva u njemu ne navodi nijedan novi element ili činjenicu u vezi s pitanjem ispunjava li podnositelj zahtjeva uvjete za dobivanje statusa ovlaštenika međunarodne zaštite na temelju direktive 2011/95/EU; ili

- (e) uzdržavana osoba podnositelja zahtjeva podnese zahtjev nakon što su on ili ona, u skladu s člankom 7. stavkom 2., suglasni da će njegov ili njezin slučaj biti dio zahtjeva podnesenog u njegovo ili njezino ime, te ne postoje nikakva jamstva u vezi uzdržavane osobe koj[a] bi opravdaval[a] poseban zahtjev.”

12 U skladu s člankom 35. Direktive 2013/32:

„Država se smatra prvom državom azila određenog podnositelja zahtjeva, ako:

- (a) je njemu ili njoj priznat status izbjeglice u toj zemlji te ako se on ili ona još uvijek mogu pozvati na tu zaštitu; ili
- (b) on ili ona na drugi način uživaju dostatnu zaštitu u toj zemlji, uključujući koristi od načela nevraćanja,

uz uvjet da će on ili ona u toj zemlji biti ponovno prihvaćeni.

U primjeni koncepta prve zemlje azila na posebne okolnosti podnositelja zahtjeva, države članice mogu uzeti u obzir članak 38. stavak 1. Podnositelju zahtjeva može se omogućiti odbijanje primjene koncepta prve zemlje azila na njegove posebne okolnosti.”

13 Članak 38. te direktive glasi kako slijedi:

„1. Države članice mogu primjenjivati koncept sigurne treće zemlje, samo ako su nadležna tijela sigurna da se osoba [u pogledu osobe] koja traži međunarodnu zaštitu, u određenoj trećoj zemlji poštuju[u] sljedeća načela:

- (a) život i sloboda nisu ugroženi zbog rasne, vjerske ili nacionalne pripadnosti, članstva u nekoj posebnoj društvenoj skupini ili političkog mišljenja;
- (b) ne postoji opasnost od teške štete [k]ako je definirana u Direktivi 2011/95/EU;
- (c) poštivanje načela nevraćanja u skladu s [Konvencijom o statusu izbjeglica, potpisanom u Ženevi 28. srpnja 1951. (Zbirka međunarodnih ugovora Ujedinjenih naroda, sv. 189., str. 150., br. 2545 (1954)), kako je nadopunjena Protokolom o statusu izbjeglica sklopljenim u New Yorku 31. siječnja 1967., koji je sâm stupio na snagu 4. listopada 1967. (u daljnjem tekstu: Ženevska konvencija)];
- (d) poštivanje zabrane izгона, u kršenju prava [koji je protivan pravu] na slobodu od mučenja i okrutnog, nehumanog ili ponižavajućeg postupanja, kako je utvrđeno međunarodnim pravom;
- (e) moguće je zatražiti status izbjeglice te, ako se utvrdi da je osoba izbjeglica, ostvariti zaštitu u skladu sa Ženevskom konvencijom.

2. Na primjenu koncepta sigurne treće zemlje primjenjuju se pravila nacionalnog prava, uključujući:

- (a) pravila koja zahtijevaju vezu između podnositelja zahtjeva i određene treće zemlje na temelju koje je opravdano da se ta osoba uputi u tu zemlju;

- (b) metodološka pravila koja nadležnim tijelima omogućuju da primijene koncept sigurne treće zemlje na određenu zemlju ili određenog podnositelja zahtjeva. Takva metodologija uključuje razmatranje svakog pojedinačnog slučaja za određenog podnositelja zahtjeva i/ili nacionalno označavanje zemalja koje se općenito smatraju sigurnima;
- (c) pravila koja u skladu s međunarodnim pravom omogućuju pojedinačno razmatranje je li konkretna treća zemlja sigurna za određenog podnositelja zahtjeva i koja barem omogućuju podnositelju zahtjeva pobijanje primjene koncepta sigurne treće zemlje uz obrazloženje da ta treća zemlja nije sigur[na] u njegovim ili njezinim posebnim okolnostima. Podnositelju zahtjeva se također omogućuje da pobija postojanje veze između njega ili nje i treće zemlje u skladu s točkom (a).

3. Prilikom provođenja odluke koja se isključivo temelji na ovom članku, države članice:

- (a) obavješćuju podnositelja zahtjeva o tome; i
- (b) dostavljaju njemu ili njoj dokument kojim se tijela treće zemlje obavješćuju, na jeziku te zemlje, o tome da zahtjev nije razmatran sadržajno.

4. Ako treća zemlja ne dozvoli podnositelju zahtjeva da uđe na njezino državno područje, države članice osiguravaju pristup postupku u skladu s temeljnim načelima i jamstvima iz poglavlja II.

5. Države članice redovno obavješćuju Komisiju o zemljama na koje se u skladu s odredbama ovog članka primjenjuje ovaj koncept.”

14 U skladu s člankom 46. stavcima 1., 3., 4. i 10. Direktive 2013/32:

„1. Države članice osiguravaju da podnositelji zahtjeva imaju pravo na učinkoviti pravni lijek pred sudom, protiv:

- (a) odluke donesene u vezi s njihovim zahtjevom za međunarodnu zaštitu, uključujući odluku:

[...]

- (ii) o nedopuštenosti zahtjeva u skladu s člankom 33. stavkom 2.;

[...]

3. Zbog usklađivanja sa stavkom 1., države članice osiguravaju da učinkovit pravni lijek [predvidi] u potpunosti i u *ex nunc* razmatranju [potpuno i *ex nunc* razmatranje] činjeničnih i pravnih pitanja, uključujući, ako je potrebno, razmatranje potreba za međunarodnom zaštitom u skladu s Direktivom 2011/95/EU, barem u žalbenim postupcima pred prvostupanjskim sudom.

4. Države članice utvrđuju razumne rokove i druga potrebna pravila za ostvarivanje prava podnositelja zahtjeva na učinkovit pravni lijek u skladu sa stavkom 1. [...]

[...]

10. Države članice mogu utvrditi rokove u kojima sud prema stavku 1., treba razmotriti odluku tijela odlučivanja.”

Mađarsko pravo

- 15 Članak XIV. stavak 4. Magyarország Alaptörvénye (mađarski Ustav), kako je izmijenjen 29. lipnja 2018., predviđa:

„Osobama koje nemaju mađarsko državljanstvo, a koje su zbog svoje rase, nacionalne pripadnosti, pripadnosti određenoj društvenoj skupini ili zbog vjerskog odnosno političkog uvjerenja izložene progonu ili opravdano strahuju od izravnog progona u zemlji državljanstva ili uobičajenog boravišta, Mađarska na njihov zahtjev priznaje pravo na azil, ako ih ne štiti ni njihova zemlja podrijetla ni neka druga zemlja. Osoba koja nije mađarski državljanin i došla je na područje Mađarske preko zemlje u kojoj nije bila izložena progonu ili izravnoj opasnosti od progona ne može očekivati priznavanje prava na azil.”

- 16 Članak 6. stavak 1. menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvényja (Zakon br. LXXX iz 2007. o pravu na azil), u verziji koja je na snazi od 1. srpnja 2018. (u daljnjem tekstu: Zakon o pravu na azil), predviđa:

„Mađarska priznaje status izbjeglice strancu koji ispunjava uvjete iz članka XIV. stavka 4. prve rečenice mađarskog Ustava.”

- 17 Članak 12. stavak 1. Zakona o pravu na azil glasi kako slijedi:

„Mađarska priznaje status supsidijarne zaštite stranom državljaninu koji ne ispunjava uvjete za priznavanje statusa izbjeglice, ali je izložen opasnosti od teške štete u slučaju vraćanja u svoju zemlju podrijetla i ne može – ili, zbog straha od te opasnosti, ne želi – zatražiti zaštitu svoje zemlje podrijetla.”

- 18 Članak 51. stavak 2. navedenog zakona predviđa:

„Zahtjev je nedopušten ako

[...]

(e) postoji treća zemlja koja se može smatrati sigurnom trećom zemljom za podnositelja zahtjeva;

(f) je podnositelj zahtjeva došao u Mađarsku preko države u kojoj nije izložen progonu u smislu članka 6. stavka 1. ili opasnosti od teških povreda u smislu članka 12. stavka 1. ili u kojoj je zajamčena dostatna razina zaštite.”

- 19 U skladu s člankom 53. stavcima 2. i 4. Zakona o pravu na azil, protiv odluke nacionalnog tijela u području azila o odbacivanju zahtjeva za azil kao nedopuštenog može se podnijeti pravni lijek sudu, pri čemu on mora donijeti odluku u roku od osam dana od primitka zahtjeva.

- 20 Člankom 2. Uredbe vlade br. 191/2015 od 21. srpnja 2015. utvrđen je popis zemalja koje se smatraju sigurnim trećim zemljama. Taj popis sadržava države članice i države kandidatkinje za pristupanje Europskoj uniji, među kojima je i Republika Srbija.

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 21 Tužitelj iz glavnog postupka sirijski je državljanin kurdskog podrijetla koji je stigao u tranzitnu zonu u Mađarskoj. On je 19. srpnja 2018. Uredu za imigraciju i azil podnio zahtjev za međunarodnu zaštitu. U prilog svojem zahtjevu istaknuo je da je već prije rata htio živjeti u Europi kako bi studirao arheologiju.

- 22 Ured za imigraciju i azil odbacio je navedeni zahtjev kao nedopusšten na osnovi članka 51. stavka 2. točke (f) Zakona o pravu na azil a da pritom nije razmatrao o meritumu te je utvrdio neprimjenjivost načela nevraćanja na tužitelja iz glavnog postupka. Tako je Ured za imigraciju i azil, s jedne strane, donio odluku o tužiteljevu vraćanju kojom je on bio prisiljen napustiti područje Unije i vratiti se na područje Republike Srbije te je, s druge strane, naložio mjeru protjerivanja u svrhu izvršenja te odluke. Taj je ured svojoj odluci pridružio zabranu ulaska i boravka u trajanju od dvije godine.
- 23 Podnositelj zahtjeva iz glavnog postupka pobijao je tu odluku pred sudom koji je uputio zahtjev.
- 24 Sud koji je uputio zahtjev, smatrajući da je popis razloga za nedopusštenost navedenih u članku 33. stavku 2. Direktive 2013/32 taksativan i da članak 51. stavak 2. točka (f) Zakona o pravu na azil svojim sadržajem ne može biti povezan ni s jednim od razloga za nedopusštenost navedenih u tom članku 33. stavku 2., pita je li nacionalnim propisom uveden novi razlog za nedopusštenost koji je protivan pravu Unije.
- 25 Osim toga, sud koji je uputio zahtjev navodi da članak 53. stavak 4. Zakona o pravu na azil sudu pred kojim je podnesen pravni lijek protiv odluke o odbacivanju zahtjeva za međunarodnu zaštitu zbog nedopusštenosti propisuje donošenje odluke u roku od osam dana od primitka zahtjeva. Međutim, sud koji je uputio zahtjev smatra da se, s obzirom na pojedinačne okolnosti i posebnosti predmeta o kojem je riječ, takav rok može pokazati nedostatnim za prikupljanje dokaza i određivanje činjeničnog okvira te, na temelju te činjenice, za donošenje pravilno obrazložene sudske odluke. Tako taj sud pita o sukladnosti predmetnog nacionalnog propisa s člankom 31. stavkom 2. Direktive 2013/32 i člankom 47. Povelje.
- 26 U tim je okolnostima Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Sud za upravne i radne sporove u Budimpešti, Mađarska) odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Mogu li se odredbe koje se odnose na nedopuštene zahtjeve, sadržane u članku 33. Direktive 2013/32 [...], tumačiti na način da im se ne protivi propis države članice na temelju kojega je zahtjev u postupku azila nedopusšten kada je njegov podnositelj u navedenu državu članicu, Mađarsku, došao preko zemlje u kojoj nije izložen progonu ili opasnosti od teške štete, odnosno u kojoj je zajamčena dostatna razina zaštite?
2. Mogu li se članak 47. [Povelje] i članak 31. Direktive [2013/32] – uzimajući također u obzir odredbe članka 6. i 13. [Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950.] – tumačiti na način da im je sukladan propis države članice koji predviđa obvezujući osmodnevni rok za provedbu upravnog spora o zahtjevima koji su u postupcima azila proglašeni nedopusštenima?”

Postupak pred Sudom

- 27 Sud koji je uputio zahtjev zatražio je da se o ovom zahtjevu odluči u hitnom prethodnom postupku, predviđenom člankom 23.a Statuta Suda Europske unije. Prvo vijeće je 19. rujna 2018., saslušavši nezavisnog odvjetnika, odlučilo da se taj zahtjev ne prihvati.

Prethodna pitanja

Prvo pitanje

- 28 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 33. Direktive 2013/32 tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis kojim se omogućuje da se zahtjev za međunarodnu zaštitu odbaci kao nedopušten zbog toga što je njegov podnositelj na područje predmetne države članice došao preko države u kojoj nije izložen progonu ili opasnosti od teške štete ili u kojoj je osigurana dostatna razina zaštite.
- 29 U skladu s člankom 33. stavkom 1. Direktive 2013/32, osim slučajeva u kojima se zahtjev ne razmatra u skladu s Uredbom br. 604/2013, od država članica ne zahtijeva se da razmatraju ispunjava li podnositelj zahtjeva uvjete za međunarodnu zaštitu u skladu s Direktivom 2011/95 ako se zahtjev smatra nedopuštenim u skladu s tim člankom. U tom pogledu, članak 33. stavak 2. Direktive 2013/32 taksativno nabroja situacije u kojima države članice mogu smatrati da je zahtjev za međunarodnu zaštitu nedopušten (presuda od 19. ožujka 2019., Ibrahim i dr., C-297/17, C-318/17, C-319/17 i C-438/17, EU:C:2019:219, t. 76.).
- 30 Taksativno nabrojanje iz članka 33. stavka 2. Direktive 2013/32 temelji se kako na tekstu tog članka – osobito na izrazu „samo”, koji prethodi nabrojanju razloga za nedopuštenost – tako i na njegovoj svrsi, koja se, kako je to Sud već utvrdio, konkretno sastoji od ublažavanja obveze države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu definiranjem slučajeva u kojima se takav zahtjev smatra nedopuštenim (vidjeti u tom smislu presudu od 17. ožujka 2016., Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, t. 43.).
- 31 Stoga treba provjeriti može li se smatrati da se nacionalnim propisom poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku provodi jedan od razloga za nedopuštenost predviđenih člankom 33. stavkom 2. Direktive 2013/32.
- 32 U tom pogledu valja primijetiti da se, kao što je to mađarska vlada potvrdila na raspravi, nacionalni propis o kojem je riječ u glavnom postupku odnosi na dva različita slučaja koji dovode do nedopuštenosti zahtjeva za međunarodnu zaštitu, odnosno, s jedne strane, kad je podnositelj zahtjeva došao u Mađarsku preko države u kojoj nije izložen progonu ili opasnosti od teške štete i, s druge strane, ako je podnositelj zahtjeva došao u navedenu državu članicu preko države u kojoj je osigurana dostatna razina zaštite.
- 33 S obzirom na sadržaj tog propisa i članka 33. stavka 2. Direktive 2013/32, valja najprije isključiti da razlozi za nedopuštenost navedeni u tom propisu mogu činiti provedbu onih predviđenih člankom 33. stavkom 2. točkama (a), (d) i (e) te direktive, s obzirom na to da se u tu svrhu mogu uzeti u obzir samo razlozi za nedopuštenost koji se odnose na prvu državu azila i na sigurnu treću zemlju navedeni u članku 33. stavku 2. točkama (b) i (c) te direktive.
- 34 U tom kontekstu mađarska vlada potvrđuje da je svrha nacionalnog propisa o kojem je riječ u glavnom postupku nadopuniti nacionalni sustav koji je usvojen za primjenu razloga za nedopuštenost koji se odnosi na sigurnu treću zemlju, a koji je predviđen člankom 33. stavkom 2. točkom (c) Direktive 2013/32.
- 35 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, u skladu s tom odredbom, države članice mogu smatrati da je zahtjev za međunarodnu zaštitu nedopušten ako se država koja nije država članica smatra sigurnom trećom zemljom za podnositelja zahtjeva na temelju članka 38. navedene direktive.

- 36 Kao što je to nezavisni odvjetnik naveo u točkama 42. do 45. svojeg mišljenja, iz članka 38. Direktive 2013/32 proizlazi da primjena pojma „sigurna treća zemlja” u smislu njezina članka 33. stavka 2. točke (c) ovisi o poštovanju uvjeta predviđenih u stavcima 1. do 4. navedenog članka 38.
- 37 Kao prvo, članak 38. stavak 1. Direktive 2013/32 konkretno propisuje da nadležna tijela država članica moraju biti sigurna da se u predmetnoj trećoj zemlji poštuju načela koja su izričito navedena u toj odredbi – odnosno, kao prvo, da život i sloboda podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu nisu ugroženi zbog rasne, vjerske ili nacionalne pripadnosti, članstva u nekoj posebnoj društvenoj skupini ili političkog mišljenja, kao drugo, da ne postoji opasnost od nastanka teške štete za podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu u smislu Direktive 2011/95, kao treće, da se poštuje načelo nevraćanja u skladu sa Ženevskom konvencijom, kao četvrto, da je zabranjeno donošenje mjera izгона koje su protivne zabrani mučenja i okrutnog, nehumanog ili ponižavajućeg postupanja u skladu s međunarodnim pravom i, kao peto, da podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu ima mogućnost tražiti priznavanje statusa izbjeglice te, ako mu se taj status odobri, ostvariti zaštitu u skladu sa Ženevskom konvencijom.
- 38 Kao drugo, članak 38. stavak 2. Direktive 2013/32 primjenu pojma „sigurna treća zemlja” uvjetuje pravilima koja su određena nacionalnim pravom i osobito, kao prvo, onim pravilima koja predviđaju postojanje veze između podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu i predmetne treće zemlje u tolikoj mjeri da se povratak podnositelja zahtjeva u navedenu zemlju čini razumnim, kao drugo, metodološkim pravilima koja nadležnim tijelima omogućuju da primijene pojam „sigurna treća zemlja” na određenu zemlju ili na određenog podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, pri čemu ta metodologija usto mora predvidjeti razmatranje sigurnosti zemlje za takvog podnositelja zahtjeva u svakom pojedinačnom slučaju i/ili država članica mora označiti zemlje koje se općenito smatraju sigurnima, i, kao treće, onim pravilima koja su u skladu s međunarodnim pravom, a kojima se omogućuje pojedinačno razmatranje kako bi se utvrdilo je li predmetna treća zemlja sigurna za određenog podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu te kojima se u tom kontekstu tom podnositelju zahtjeva dopušta da pobija primjenu pojma „sigurna treća zemlja” na svoju posebnu situaciju i postojanje veze između njega i te zemlje.
- 39 Kao treće, člankom 38. stavcima 3. i 4. Direktive 2013/32 državama članicama koje provode odluku koja se temelji samo na pojmu „sigurna treća zemlja” propisano je da o tome obavijeste podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu i da mu dostave dokument kojim se tijela treće zemlje, na jeziku te zemlje, obavještavaju o tome da zahtjev nije razmatran sadržajno kao i da vode računa o tome da taj podnositelj zahtjeva može pokrenuti postupak u skladu s temeljnim načelima i jamstvima navedenima u poglavlju II. te direktive kad mu treća zemlja ne dopušta ulazak na svoje područje.
- 40 Važno je naglasiti da su uvjeti navedeni u članku 38. Direktive 2013/32 kumulativni (vidjeti u tom smislu presudu od 25. srpnja 2018., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, t. 121.), tako da se razlog za nedopuštenost naveden u članku 33. stavku 2. točki (c) te direktive ne može primijeniti ako jedan od navedenih uvjeta nije ispunjen.
- 41 Prema tome, nacionalni propis koji dovodi do nedopuštenosti zahtjeva za međunarodnu zaštitu može činiti primjenu razloga za nedopuštenost predviđenog člankom 33. stavkom 2. točkom (c) te direktive samo ako poštuje sve uvjete navedene u članku 38. Direktive 2013/32.
- 42 U ovom slučaju, kad je, kao prvo, riječ o uvjetu navedenom u članku 38. stavku 1. Direktive 2013/32, s obzirom na sâm tekst nacionalnog propisa o kojem je riječ u glavnom postupku, čini se – što mora provjeriti sud koji je uputio zahtjev – da je primjena razloga za nedopuštenost koji se temelji na prvom slučaju na koji se odnosi taj propis uvjetovana poštovanjem samo dijela načela navedenih u članku 38. stavku 1. te direktive u predmetnoj trećoj zemlji, pri čemu, među ostalim, nije ispunjen zahtjev za poštovanje načela nevraćanja u toj zemlji. Tako zahtjev naveden u članku 38. stavku 1. navedene direktive nije ispunjen.

- 43 Kad je riječ o razlogu za nedopuštenost koji se temelji na drugom slučaju na koji se odnosi nacionalni propis o kojem je riječ u glavnom postupku, sud koji je uputio zahtjev nije podnio nikakvu naznaku o sadržaju „dostatne razine zaštite” koja je propisana tim propisom ni osobito o tome podrazumijeva li takva razina zaštite poštovanje svih načela navedenih u članku 38. stavku 1. Direktive 2013/32 u predmetnoj trećoj zemlji. Na sudu koji je uputio zahtjev je da utvrdi je li to slučaj.
- 44 Kao drugo, kad je riječ o uvjetima navedenima u članku 38. stavku 2. Direktive 2013/32 i osobito o onom koji se odnosi na postojanje veze između podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu i predmetne treće zemlje, veza koju nacionalni propis o kojem je riječ u glavnom postupku uspostavlja između takvog podnositelja zahtjeva i predmetne treće zemlje temelji se na običnom tranzitu tog podnositelja zahtjeva područjem te zemlje.
- 45 Stoga treba provjeriti može li takav tranzit činiti „vezu” u smislu članka 38. stavka 2. točke (a) Direktive 2013/32.
- 46 U tom pogledu valja navesti da, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 44. i članka 38. stavka 2. točke (a) Direktive 2013/32, veza koja mora postojati između podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu i predmetne treće zemlje u svrhu primjene razloga za nedopuštenost predviđenog člankom 33. stavkom 2. točkom (c) te direktive mora biti dovoljna da bi se povratak tog podnositelja zahtjeva u navedenu zemlju činio razumnim.
- 47 Međutim, okolnost da je podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu prolazio područjem treće zemlje ne može sama po sebi činiti valjan razlog da bi se smatralo razumnim da se on vrati u tu zemlju.
- 48 Usto, kao što to proizlazi iz članka 38. stavka 2. Direktive 2013/32, države članice moraju usvojiti pravila kojima se predviđa ne samo postojanje „veze” u smislu te odredbe nego i metodologije koja se primjenjuje za razmatranje toga ispunjava li predmetna treća zemlja u svakom pojedinačnom slučaju – ovisno o posebnim okolnostima podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu – uvjete kako bi se smatrala sigurnom za tog podnositelja zahtjeva kao i mogućnosti da on pobija postojanje takve veze.
- 49 Međutim, kao što je to nezavisni odvjetnik naveo u točki 53. svojeg mišljenja, obveza određivanja takvih pravila koju je zakonodavac Unije propisao državama članicama u svrhu primjene pojma „sigurna treća zemlja” ne može se opravdati ako običan tranzit podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu kroz predmetnu treću zemlju čini dovoljnu ili značajnu vezu u tom smislu. Naime, da je to slučaj, ta pravila, jednako kao i pojedinačno ispitivanje i mogućnost da taj podnositelj zahtjeva osporava postojanje veze koje navedena pravila moraju izričito predvidjeti, ne bi uopće bila korisna.
- 50 Iz prethodno navedenog proizlazi da tranzit podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu kroz predmetnu treću zemlju ne može činiti „vezu” u smislu članka 38. stavka 2. točke (a) Direktive 2013/32.
- 51 Posljedično, pod pretpostavkom da nacionalni propis o kojem je riječ u glavnom postupku ispunjava uvjet naveden u članku 38. stavku 1. Direktive 2013/32, ako uvjet koji se odnosi na vezu – kako je naveden u članku 38. stavku 2. točki (a) te direktive – nije ispunjen, navedeni nacionalni propis u svakom slučaju ne može činiti primjenu razloga za nedopuštenost koji se odnosi na sigurnu treću zemlju, a koji je predviđen člankom 33. stavkom 2. točkom (c) navedene direktive.
- 52 Naposljetku, takav nacionalni propis ne može činiti ni primjenu razloga za nedopuštenost koji se odnosi na prvu zemlju azila, predviđen člankom 33. stavkom 2. točkom (b) Direktive 2013/32.

- 53 Naime, dovoljno je navesti da se, u skladu sa samim tekstom članka 35. prvog stavka točaka (a) i (b) Direktive 2013/32, država može smatrati prvom državom azila podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu samo ako mu je u toj zemlji priznat status izbjeglice odnosno ako se on još uvijek može pozvati na tu zaštitu ili ako na drugi način uživa dostatnu zaštitu u toj zemlji, uključujući koristi od načela nevraćanja, uz uvjet da će u toj zemlji biti ponovno prihvaćen.
- 54 Međutim, iz spisa podnesenog Sudu proizlazi da primjena razloga za nedopuštenost predviđenog nacionalnim propisom o kojem je riječ u glavnom postupku nije uvjetovana time da podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu u predmetnoj zemlji uživa status izbjeglice ili dostatnu zaštitu po drugoj osnovi, zbog čega postaje beskorisno razmatrati potrebu za zaštitom u Uniji.
- 55 Posljedično, valja zaključiti da se ne može smatrati da se nacionalnim propisom poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku provodi jedan od razloga za nedopuštenost predviđen člankom 33. stavkom 2. Direktive 2013/32.
- 56 S obzirom na prethodno navedena razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 33. Direktive 2013/32 treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis kojim se dopušta odbacivanje zahtjeva za međunarodnu zaštitu kao nedopuštenog zbog toga što je podnositelj zahtjeva došao na područje predmetne države članice preko države u kojoj nije izložen progonu ili opasnosti od nastanka teške štete ili u kojoj mu je osigurana dostatna razina zaštite.

Drugo pitanje

- 57 Uvodno valja primijetiti da, iako se drugo pitanje – kako ga je naveo sud koji je uputio zahtjev – odnosi na tumačenje članka 31. Direktive 2013/32 o upravnom postupku razmatranja zahtjeva za međunarodnu zaštitu, to se pitanje zapravo odnosi na provedbu prava na učinkovit pravni lijek, predviđenog člankom 46. te direktive. Stoga, kako bi se sudu koji je uputio zahtjev dao koristan odgovor, treba tumačiti potonju odredbu, a osobito njezin stavak 3.
- 58 Tako svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 46. stavak 3. Direktive 2013/32, s obzirom na članak 47. Povelje, tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis kojim se sudu kojem je podnesen pravni lijek protiv odluke kojom se zahtjev za međunarodnu zaštitu odbacuje kao nedopušten određuje rok za donošenje odluke od osam dana.
- 59 Članak 46. stavak 1. Direktive 2013/32 državama članicama propisuje da moraju osigurati pravo na učinkovit pravni lijek pred sudom protiv odluke o odbacivanju zahtjeva za međunarodnu zaštitu, uključujući odluke kojima se zahtjev proglašava očito nedopuštenim ili neosnovanim.
- 60 Ta obveza država članica da predvide takvo pravo na pravni lijek odgovara pravu priznatom člankom 47. Povelje, naslovljenim „Pravo na djelotvoran pravni lijek i na pošteno suđenje”, prema kojem svatko čija su prava i slobode zajamčeni pravom Unije povrijeđeni ima pravo na djelotvoran pravni lijek pred sudom (presuda od 18. listopada 2018., E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, t. 46. i navedena sudska praksa).
- 61 Iz toga slijedi da značajke pravnog lijeka predviđenog u članku 46. Direktive 2013/32 moraju biti određene u skladu s člankom 47. Povelje, koji čini potvrdu načela djelotvorne sudske zaštite (presuda od 18. listopada 2018., E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, t. 47. i navedena sudska praksa).
- 62 Kad je riječ, među ostalim, o roku za donošenje presude, valja navesti da Direktiva 2013/32 ne samo da ne predviđa usklađena pravila u području rokova za donošenje presude nego u članku 46. stavku 10. čak ovlašćuje države članice da utvrde takve rokove (današnja presuda, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, t. 25.).

- 63 Usto, kao što to proizlazi iz ustaljene sudske prakse Suda, kada u određenom području u pravu Unije ne postoje pravila, unutarnji pravni poredak svake države članice treba uspostaviti postupovna pravila za sudske postupke koji trebaju osigurati zaštitu prava pojedinaca na temelju načela procesne autonomije, ali pod uvjetom da ona nisu nepovoljnija od onih koja uređuju slične situacije u unutarnjem pravu (načelo ekvivalentnosti) i da ne čine u praksi nemogućim ili pretjerano otežanim korištenje prava dodijeljenih pravom Unije (načelo djelotvornosti) (današnja presuda, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, t. 26. i navedena sudska praksa).
- 64 Što se tiče poštovanja uvjeta koji se tiče načela ekvivalentnosti kad je riječ o roku za donošenje presude poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku – pod uvjetom da to provjeri sud koji je uputio zahtjev – valja navesti da iz spisa kojim Sud raspolaže ne proizlazi niti se tvrdilo da se slične situacije uređuju nacionalnim postupovnim pravilima povoljnijima od onih koja su predviđena za provedbu Direktive 2013/32 i koja se primjenjuju u glavnom postupku (vidjeti u tom smislu današnju presudu, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, t. 27. i navedenu sudska praksu).
- 65 Kad je riječ o poštovanju načela djelotvornosti, valja podsjetiti na to da se člankom 46. stavkom 3. Direktive 2013/32 određuje doseg prava na djelotvoran pravni lijek, pri čemu se pojašnjava da države članice koje ona obvezuje moraju osigurati da sud pred kojim se osporava odluka o zahtjevu za međunarodnu zaštitu „u potpunosti i *ex nunc* razm[o]tr[i] [kako] činjeničn[a] [tako] i prav[n]a pitanja, uključujući, ako je potrebno, razmatranje potreba za međunarodnom zaštitom u skladu s Direktivom [2011/95]” (današnja presuda, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, t. 28. i navedena sudska praksa).
- 66 U tom je pogledu važno naglasiti da, čak i u slučaju da se zahtjev za međunarodnu zaštitu odbaci kao nedopušten, sud kojem je podnesen takav pravni lijek mora provesti potpuno i *ex nunc* razmatranje iz članka 46. stavka 3. Direktive 2013/32.
- 67 Naime, kao što je to Sud već utvrdio, izraz „ako je potrebno” iz dijela rečenice „uključujući, ako je potrebno, razmatranje potreba za međunarodnom zaštitom u skladu s Direktivom [2011/95]” ističe činjenicu da se potpuno i *ex nunc* razmatranje, koje je na sudu, ne mora nužno odnositi na materijalno ispitivanje potreba za međunarodnom zaštitom te se stoga može odnositi na dopuštenost zahtjeva za međunarodnu zaštitu ako to nacionalno pravo dopušta primjenom članka 33. stavka 2. Direktive 2013/32 (presuda od 25. srpnja 2018., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, t. 115.).
- 68 Osim toga, kad je riječ osobito o pravnom lijeku protiv odluke kojom je zahtjev za međunarodnu zaštitu odbačen kao nedopušten zbog razloga za nedopuštenost koji se odnose na prvu državu azila ili na sigurnu treću zemlju iz članka 33. stavka 2. točaka (b) i (c) Direktive 2013/32, u okviru potpunog i ažuriranog ispitivanja suda kojem je podnesen takav pravni lijek, taj je sud, među ostalim, obavezan provjeriti uživa li podnositelj zahtjeva za međunarodnu zaštitu dostatnu zaštitu u trećoj zemlji ili može li se treća zemlja smatrati sigurnom trećom zemljom za podnositelja zahtjeva.
- 69 U svrhu te provjere navedeni sud mora detaljno ispitati je li ispunjen svaki od kumulativnih uvjeta o kojima ovisi primjena takvih razloga za nedopuštenost – poput onoga iz članka 35. Direktive 2013/32, kad je riječ o razlogu koji se odnosi na prvu državu azila, i iz članka 38. te direktive, kad je riječ o razlogu koji se odnosi na sigurnu treću zemlju –pozivajući, prema potrebi, tijelo nadležno za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu da podnese sve dokumente i činjenične elemente koji bi mogli biti relevantni, te se prije donošenja odluke mora uvjeriti u to da je podnositelj zahtjeva imao priliku osobno iznijeti svoje stajalište o primjeni razloga za nedopuštenost na njegovu osobnu situaciju (vidjeti u tom smislu presudu od 25. srpnja 2018., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, t. 121. i 124.).
- 70 Osim toga, valja podsjetiti na to da su – s obzirom na ono što je nezavisni odvjetnik naveo u točki 84. svojeg mišljenja – u okviru sudskog postupka predviđenog člankom 46. stavkom 3. Direktive 2013/32 određena posebna postupovna prava zajamčena tužiteljima na temelju članka 12. stavka 2. te direktive, odnosno pravo na tumača, mogućnost komunikacije, među ostalim, s Visokim povjerenikom

Ujedinjenih naroda za izbjeglice (UNHCR) i pristup određenim informacijama, na temelju članka 20. navedene direktive, odnosno mogućnost ostvarivanja besplatne pravne pomoći i zastupanja, na temelju članka 22. te direktive o pristupu pravnom savjetovanju kao i njezinih članaka 24. i 25. koji se odnose na prava osoba koje imaju posebne potrebe i maloljetnika bez pratnje.

- 71 Štoviše, ako sud kojem je podnesen pravni lijek protiv odluke o odbacivanju zahtjeva za međunarodnu zaštitu kao nedopuštenog smatra da je potrebno saslušati podnositelja zahtjeva kako bi se provelo potpuno i *ex nunc* razmatranje na koje je on obvezan, taj sud mora organizirati takvo saslušanje, pri čemu u takvom slučaju podnositelj zahtjeva ima, prema potrebi, pravo na usluge tumača za iznošenje svojih argumenata prilikom saslušanja pred sudom (vidjeti u tom smislu presudu od 25. srpnja 2018., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, t. 126. i 128.).
- 72 U ovom slučaju nacionalni propis o kojem je riječ u glavnom postupku određuje rok od osam dana za donošenje odluke o pravnom lijeku protiv odluke kojom je zahtjev za međunarodnu zaštitu odbačen kao nedopušten. Sud koji je uputio zahtjev smatra nemogućim donošenje odluke o takvom pravnom lijeku u roku od osam dana nakon dana primitka zahtjeva a da se pritom ne povrijedi zahtjev cjelovitog razmatranja.
- 73 U tom pogledu rok od osam dana – iako se *a priori* ne može isključiti da je primjeren u najočitijim slučajevima nedopuštenosti – u određenim se okolnostima, kao što je to nezavisni odvjetnik naveo u točkama 86. i 87. svojeg mišljenja, može pokazati materijalno nedostatnim da sudu kojem je podnesen pravni lijek protiv odluke kojom je zahtjev za međunarodnu zaštitu odbačen kao nedopušten omogući da osigura poštovanje svih prava navedenih u točkama 65. do 71. ove presude u svakom od slučajeva koje razmatra te da tako zajamči pravo na djelotvoran pravni lijek podnositeljima zahtjeva za međunarodnu zaštitu.
- 74 Članak 46. stavak 4. Direktive 2013/32 predviđa obvezu za države članice da utvrde razumne rokove za suđenje.
- 75 Tako, u situaciji u kojoj rok određen sudu kojem je podnesen pravni lijek protiv odluke kojom je zahtjev za međunarodnu zaštitu odbačen kao nedopušten ne omogućuje osiguravanje djelotvornosti materijalnih pravila i postupovnih jamstava koja pravo Unije priznaje podnositelju zahtjeva, načelo djelotvornosti prava Unije podrazumijeva obvezu za predmetni sud da ne primijeni nacionalni propis u kojem se taj rok smatra obvezujućim (vidjeti u tom smislu današnju presudu, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, t. 34.).
- 76 U svakom slučaju, s obzirom na opći cilj iz uvodne izjave 18. Direktive 2013/32 da se zahtjevi za međunarodnu zaštitu rješavaju što je prije moguće, obveza suda da ne primijeni nacionalni propis kojim se predviđa rok za donošenje presude koji nije u skladu s načelom djelotvornosti prava Unije ne oslobađa taj sud obveze hitnosti, nego mu samo nameće da propisani rok smatra indikativnim, pri čemu u slučaju njegova prekoračivanja mora odlučiti što prije (današnja presuda, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, t. 35. i 36.).
- 77 S obzirom na prethodna razmatranja, na drugo pitanje valja odgovoriti da članak 46. stavak 3. Direktive 2013/32, s obzirom na članak 47. Povelje, treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis koji sudu kojem je podnesen pravni lijek protiv odluke kojom je zahtjev za međunarodnu zaštitu odbačen kao nedopušten određuje rok od osam dana za odlučivanje, s obzirom na to da taj sud u takvom roku nije u mogućnosti osigurati djelotvornost materijalnih pravila i postupovnih jamstava koja pravo Unije priznaje podnositelju zahtjeva.

Troškovi

⁷⁸ Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

- 1. Članak 33. Direktive 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis kojim se dopušta odbacivanje zahtjeva za međunarodnu zaštitu kao nedopuštenog zbog toga što je podnositelj zahtjeva došao na područje predmetne države članice preko države u kojoj nije izložen progonu ili opasnosti od nastanka teške štete ili u kojoj mu je osigurana dostatna razina zaštite.**
- 2. Članak 46. stavak 3. Direktive 2013/32, s obzirom na članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, treba tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis koji sudu kojem je podnesen pravni lijek protiv odluke kojom je zahtjev za međunarodnu zaštitu odbačen kao nedopušten određuje rok od osam dana za odlučivanje, s obzirom na to da taj sud u takvom roku nije u mogućnosti osigurati djelotvornost materijalnih pravila i postupovnih jamstava koja pravo Unije priznaje podnositelju zahtjeva.**

Potpisi